

LA FAULA DEL CET

Corria el mes d'agost de 1971, quan una colla d'amics víctimes de la fe de Mossèn PERE, i de l'entusiasme del Pare BARNIOL, van decidir trobar el MONT PERDUT...

(amb els anys hem descobert que l'aventura no va ser pujar al MONT PERDUT, sinó arribar-hi després de moltíssimes hores dins d'un autocar atrotinat amb unes suspensions de pedra, fent front a les carreteres intransitables i plenes de sotracs d'aquella època)

Alguns van trobar el MONT PERDUT, d'altres ho van intentar, però el cas és que, talment com si fos un amor a primera vista, al cap d'uns mesos va néixer el CET, SET dies més tard que el nen JESÚS, i el pare BARNIOL va ser elegit president primer d'una família incondicionalment amant de la natura i apassionadament fidel a les alçades...

Aleshores corria el mes de gener del 1972 i feia fred... collons si feia fred !!!!

Uns anys més tard, el Pare BARNIOL va tenir un hereu, en JORDI (*Barni: ho veus, AQUEST sóc jo!!!*)... Entre somriures i llàgrimes, va passar el testimoni de la presidència al senyor JOAQUIM FEIXES, atès que li resultava impossible alimentar el seu amor per la muntanya i el seu fill alhora...

Enrere havia quedat la repressió (guàrdia civil), les prohibicions, les injustícies ... o això ens pensàvem. El fet és que en JOAQUIM FEIXES es va convertir en president segon del territori CET, que mica en mica anava eixamplant fronteres i buscant nous horitzons.

Corria l'any 1976, (*Laura: Llibertat, amnistia... (la guàrdia civil persegueix la Laura amb porres) i estatut d'autonomia...*), el primer sense el generalíssim, el CET, que ja tenia totes les dents, caminava amb pas ferm per la vida sota la tutela del tiet JOAQUIM, i augmentava la família a poc a poc i amb bona lletra, tal com ens agrada per aquestes contrades... Recordo aquells anys amb alegria, alegria continguda encara avui... però van servir perquè el nostre estimat CET es fes fort i creixés sa i estalvi...

Amb el canvi de dècada, l'any 1980, el CET va encetar un president tercer. A les portes de la primera comunió, era un bon moment per fer-se un

regal, i així va ser com el tiet ENRIC CARRERA i els seus col·laboradors, l'any 1981 i amb l'ajuda de la TRINCA, van TRINCAR diners als seus germans Pescallunes i amb els diners obtinguts van impulsar un safari... (*Carme: passejant l'elefant a la mà i Gabi: tirant fotos a l'elefant*), un safari al KIBO... (*Carme: passejant l'elefant a la mà i Gabi: amb la corona de rei i l'escopeta es tira un tret al peu*), un assalt a mà armada a la muntanya més alta d'ÀFRICA, el KILIMANJARO... el mirador de TANZÀNIA, 6.000 metres d'il·lusió; un gran pas pel CET i moltes passes petites pels qui van tenir el plaer de conquerir-lo... Desconec si van tornar primis i morts de gana..., però una nova fita queia al sarró, una més...

Exhausts encara per l'última experiència, *adrenalítics* totals, sota els efectes del *jet lag*, el mal d'alçada i l'excés de globus vermells, es va concebre la idea de fer un CERTAMEN DE CINEMA DE MUNTANYA. QQ: *AIXÒ SERÀ UN FESTIVAL* i ja ho crec... quin FESTIVAL! Dels millors del món, diria jo.

Corria l'any 1982, l'any d'en Naranjito, i el CET arribava a les portes de la pubertat amb unes expectatives enormes, però, com ens ha passat a tots i totes, el CET va mal viure durant 10 anys, perdut entre l'adolescència i l'edat del gall dindi..., altrament dit *del pavo*, a mig camí entre el nen que havia *SET* i l'home que havia de ser... El tiet VICENÇ SANMARTÍ va ser el far i el refugi del CET en aquests anys tan i tan complicats, i es va convertir en president quart l'any 1984.

Però, com tots i totes sabem, després de la tempesta arriba la CARME... (*entra la Carme amb gest de sorpresa*) Ai, no, perdó! Vull dir la CALMA... (*surt la Carme*) i l'any 1992, el CET tenia les hormones descontrolades, tenia ganes de veure món, de viure experiències noves, de donar-se a conèixer, i fruit d'aquest entusiasme va sortir el gamberro que tots i totes portem a dintre (*Marc Freixa comença la tirolina*), i sota la tutela del senyor EDU RIFÀ, president cinquè, el CET va escalar el campanar del poble amb dos mosquetons i tres cordes o més... (*a en marc:*) I tu, d'on surts ara? Què fas?... Mira, passa, passa...i enfila't a aquesta paret... De Manlleu havia de ser!!!

Per celebrar-ho, va reunir tots els tiets i van visitar la seva mare, LA MUNTANYA DEL MONT PERDUT, a la qual no veien des que havia nascut ... Celebràvem els 25 anys!

Van ser dies entranyables i tremendament emotius. Una FLAMA blava i resplendent s'havia encès dintre del cor del CET, i ningú, absolutament ningú, podria apagar-la ... *[Edu Cubí]: passa a pas olímpic....[Xevi Aranda] – Espera, espera, que se m'apaga!!! D'això..., Manel, tens un encenedor? És que portem la flama del Canigó i se'ns apaga cada 2 per 3...* Era l'any de les olimpíades de Barcelona. El tiet JOAN PUJALS es va fer càrrec del CET i es va assegurar que no li faltés de res ... Va ser el president sisè!

L'any 1996, el CET ja s'havia llicenciat en ESCALADA, ALPINISME, ESQUÍ DE MUNTANYA, DESCENS DE BARRANCS *[Jordi Pérez] amb molt material variat s'entrebanca...* ENTREBANCS, RAQUETES I MEDI AMBIENT, però, com sol passar als joves d'enguany, continuava vivint al niu familiar. Saltava de flor en flor (Pirineus, Andes i Alps), però sense intenció de posar seny en cap moment; en quedaven moltes altres per conquerir i no volia cadenes. En XEVI ARANDA va ser el president SET *[krilin] GAG Emprenyat i embolicat llença les pancartes*, i, per honorar tal esdeveniment, va decidir que calia fer país, que aquí també hi havia bones pubilles, carai! I el CET va visitar en un sol dia BELLMUNT (altiva i presumida), PUIGSACALM (esquerpa i sensual) i CABRERA (baixeta però encantadora) *[3 pubilles]* i, davant la resistència de les 3 preteses, cada any des del 2001 el CET enfila els CAMINS DELS MATXOS amb l'esperança que algun dia li diguin que sí. *[Marc Berlosó] ha de perseguir les 3 pubilles i se les emporta de l'escenari...* (qui no ha somiat mai fer un trio...)

Passada la crisi dels 30, i a les portes de la crisi econòmica ,el CET va quedar en mans del president vuitè, el senyor MARC BERLOSO que, malgrat els intents de col·locar el CET amb alguna filla de casa bona sense èxit, el va cuidar amb molta cura fins que, acabada la paciència, l'any 2009 va decidir que el millor per a totes les parts era un canvi , i així va ser com el cicle, com si fos màgia, es va tancar de NOU, i el CET va tornar a mans del fill del president primer, en Jordi BARNIOL, president novè...

Pugen Jordi i Josep Barni: Ho veus, Manel, Primer president... Novè president... Ho entens ara?... Deixa, ja acabo jo el pregó.

Manel s'emporta el pare Barni: Anem, Josep, anem que jo ja estic mont perdut.

Ha estat en aquest darrer tram quan el CET, ja fet i dret, coneixia l'amor de la seva vida (*Gabi vestit d'expedicionari travessa l'escenari*), una tal DHAULAGIRI, encisadora, esvelta, altiva, distant i amb un cos de 8.000 metres... de classe alta, vaja.

La relació entre els dos ha sigut complicada, gairebé platònica, ja que el CET només li va poder fer un bes a la mà (camp 2); tot i així, s'han conegut, s'han estimat, han compartit bons moments, altres no tant, però, per culpa del mal caràcter d'ella... *o el mal temps com li vulgueu dir...*, la relació es va refredar i, com passa gairebé sempre en aquests casos, un "CARINYU, HEM DE PARLAR..." posava punt i final a aquesta història d'amor....

No importa, sempre hi haurà altres oportunitats.

En tot cas, el CET ja té 40 anys , gairebé 41, però continua amb la il·lusió del primer dia. De ben segur que té CORDA per estona i, de tiet en tiet, seguirà fomentant i compartint el nostre amor per la natura i les activitats relacionades amb ella. Continuarem fent MONTS PERDUTS, Matxos, tirolines, escalades, expedicions, excursions, festivals, trobades, exposicions, esquíades, des del 1972 fins més enllà dels temps, i ens agradaria que vosaltres en forméssiu part.

Sense més preàmbuls, el CET, CENTRE EXCURSIONISTA TORELLÓ (*sense el "DE"*), us dóna les gràcies i us desitja a tots i totes:

MOLT BONA FESTA MAJOR